

OLVASÓINKHOZ.

A «Magyar Pædagogiai Társaság», mely más alakban már évekkkel ezelőtt szolgálatában állott a magyar oktatásügynek, újonnan, új szervezettel megalakulván, programjához híven működésének egyik legfontosabb terül oly folyóirat kiadását határozta el, mely egyrészt a társaság munkásságának is hű tükre legyen, másrészt hazánk nevelés- és oktatásügyének előmozdításán fáradozva és ez ügy minden munkására számítva mentől szélesebb körre hason s főkép, hogy mindazokat egyesítse, kik nevelésünk ügyének fejlesztését szívéükön hordják.

Tanügyi szaklapoknak, istennek hála, már nem vagyunk stíkében s ha csupán csak azoknak a számát akarnók egygyel szaporítani, még nem követelhetnök magunknak a létjogot. Azonban meglevő tanügyi lapjaink nem tesznek, de nem is tehetnek eleget minden szükségletünknek. Magával a pædagiával pl. ha foglalkoznak is, inkább csak egyes specialis kérdések keretében foglalkoznak, mintsem magukkal a pædagogiai elvekkel, a hazai pædagiia történetével s a tanítás módszerével. Tanügyi folyóirataink továbbá jobbadán csak egy-egy iskola-nemnek a képviselői s bár vannak köztük olyanok, a melyek más iskola-nemnek érdekeit is szem előtt tartják, ezt inkább a tanügyi administratio, tanári állás stb. szempontjából teszik, mint magának a pædagiának minden iskola-nemre kiterjedő s ép azért mindeniktől független művelése végett. A «Magyar Pædagiia» mindenekelőtt a pædagogiai tudományágak művelését tüzte ki feladatául s az általános érvényű pædagogiai eszméknek organuma kíván lenni. Megvan saját folyóiratuk a népiskolai tanítóknak, a tanítóképzői, polgári iskolai, középiskolai stb. tanároknak, de mindeddig nem volt oly lap, mely a nevelésügy munkásait egyesítse, őket egymással megismertesse, élénké tegye köztük az összetartozás érzetét, a közös cél tudatát s lehetővé tegye egymásnak megértését, méltánylását. Tanügyünknek egyik nagy hiányossága, hogy a népiskolát a középiskolától, ezt az egyetemtől át nem hidalt nagy ür választja el, s midőn itt vagy ott bajok mutatkoznak, egyik a másikra hárítja a felelősséget,

s arra nem gondolnak, mikép kellene közös megértés és közös megállapodás útján gyökeresen orvosolni a bajokat. Nem veszünk tudomást egymás működéséről, nem okulunk egymás tanulságai-ból. A munkafelosztás, bármily üdvös különben, irodalmunkban szétziláló szerepet folytat. Pedig talán senki sem fogja tagadni, hogy csak akkor virágozhatnak tanügyünk, ha egész testén egy lélek ömlik át. Mily üdvös az, ha egyik iskola-nem a másikkal való összetartozását érzi, ha az együttműködést, egymás munkájának ismerését és méltánylását hivatásával járó feladatnak tekinti, kiváló példája Németország, hol a pædagogiai munkásság terén egyenesen a népiskolától tanul a középiskola s több helyt meg is kívánják a középiskolai tanártól, hogy gyakorlati kiképzésében az elemi iskolai tanításnak is helye legyen.

A «Magyar Pædagogia» közös tere akar lenni a pædagogia gyakorlati és elméleti munkásainak; nyílt mezeje a vélemények szabad nyilvánításának és higgadt megvitatásának. De azért nem fog a tisztán pædagogiai kérdésekre szorítkozni. Folytonos figyelemmel akarja kíséni oktatásügyünk minden ágát; foglalkozni fog a tanügyi politika és administratio kérdéseivel, s kivált amaz eszmékkel, melyek iskolai ügyünk jelenlegi reformtörekvéseiben nyilvánulnak; ilyenek: az egységes középiskola terve, a tanárképzés reformja, a testi nevelés ügye, kiseddóvás, internatus, nőnevelés kérdései stb. Figyelemmel fogja kíséni a hazai és külföldi tanügyi mozgalmakat, s ezek felől rendszeresen tájékoztatni fogja az olvasót. Ismertetések közöl a szakbavágó, nevezetesebb külföldi és hazai művekről és folyóiratokról. Kiváló gondot fordít közoktatás-ügyünk történetére és jelen állapotára. Közli az általánosabb érdekű administrationalis dolgokat és tudósításokat ad a pædagogiai társaság üléseiről, munkásságáról. Végre abban a szerencsés helyzetben lesz, hogy a közoktatásügyi tanács működéséről is hű képet rajzolhat és tanácskozásainak általános érdekű részleteit közölheti.

Hogy mind e czélját megvalósíthassa folyóiratunk, számít hazai nevelés- és oktatásügyünk minden munkásának anyagi és szellemi támogatására. Az alulírott szerkesztő pedig nagyon kér minden egyes érdeklődőt, legyenek rajta, hogy a tettekben nyilvánuló érdeklődésnek mentől több hívet szerezzenek.

Budapesten, 1892 márczius 1-jén.

Dr. CSENGERI JÁNOS,

a «Magyar Pædagogia» felelős szerkesztője,

Budapest, VII. ker. Aréna-út 13.